

ԱՆԻ ՀՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ

ԹՇՆԱՄՈՒ ՉԱՅՆԸ

Սեղանին դրված էր Պերսեփոնեի դիմափոշին: Ես որոշեցի գեղեցիկ դիմափոշի ամենատոգեղ թշնամուն: Չինական թեյի հոտը, պատերի հռոմեական սրբաձաշակ զարդաքանդակները, իտալական կահույքի անկրկնելի փայլը և արվեստի հազվագյուտ նմուշ հանդիսացող արձաններն ինձ ներշնչեցին այն միտքը, որ Պերսեփոնեն մեծահարուստ է:

Սպասուհիներն ինձ թեյ հյուրասիրեցին և հայտնեցին, որ տանտիրուհին շուտով կգա: Բացի այդ, նրանք ինձ տեղեկացրին, որ թեյը ոչ թե չինական է, այլ՝ եգիպտական: Հետաքրքիր կլիներ մեկնել Եգիպտոս, վայելել անապատի անսահման ավազը, փոշոտվել միջև հոնքերի ծայրը և ուղտերի վրայից բարձր, շատ բարձր նայել աշխարհին: Բայց ամենից հաճելին ստորերկրյա աշխարհում հյուրընկալվելն էր՝ դեմ գնալով դարերի փոշուն, երբ անգամ անհասկանալի էր տվյալ ժամանակային պատկանելիությունը: Մեծ կույճերով խմելով թեյն ու վառելով կոկորդոս՝ մտածում էի, թե այստեղ ամեն բան որքան է տարբերվում իմ երկրից: Ես ժամանակավորապես կորցրի դատարկության զգացողությունը: Իմ ամեն օրը սկսվում է ծորակից դուրս ցայտող ջրի հետ, փաթաթվում մագերիս, լցվում թեյիս բաժակի մեջ, ընկնում ստամոքսս, կաչում տանս ու ստամոքսիս պատերին, շարունակվում է երկար ու չեմ հասկանում՝ իմ օրն է երկար, թե՞ հարևանի աղջկա եղունգները: Մտքերս սկսում են խտանալ քառակուսիների մեջ: Մտքերս փոքրանում են, խեղճանում: Մեջս շարունակ առնետներ են սկսում վխտալ, նրանցից, որ սովորաբար հայկա-

Երիտասարդ գրողների ամսագիր

նուց, ճաշ չի պատրաստում նրա համար և քիչ է մնում եղունգները կրծի անտանելի սպասումից: Աստվածուհի լինելն ինձ հիմարություն թվաց: Ես խոստացա, որ մեր հաջորդ հանդիպմանը նրան հեռախոս կնվիրեմ ու բացատրեցի, թե դա ինչ բան է: Նա ուրախացավ:

-Կուզեի մայրս էլ ունենար դրանից: Ծատ եմ կարոտում նրան:

-Ահ, Դեմետրիան, այդ խեղճ կինը, լսել եմ նրա մասին: Դուք շատ եք տարբերվում հայ կանանցից. մենք մեր մայրերի հետ միշտ կապի մեջ ենք լինում, հատկապես, երբ ուրիշների մասին բամբասելու նյութ ենք ունենում:

Մենք ծիծաղեցինք, ու մեր ծիծաղը թավալվեց առաստաղի կապույտի մեջ: Իսկ ուտելիքը նրբաճաշակորեն խաղում էր ստամոքսիս զգացմունքների հետ: Ընթրիքից հետո Պերսեփոնեն շաքարվեց, հարդարեց մազերն ու փռվեց անկողնուն: Հաղեսը շուտով պիտի գար: Նրա՝ կարոտից վեր բարձրացող կուրծքը թվում էր ուր որ է այնքան կբարձրանա, կբարձրանա, որ կկալի առաստաղին: Ես կիսում էի նրա անհամբերությունն ու սպասումը: Ես գիտեի ինչ բան է այդ:

-Պերսեփոնե՛, ես ուզում եմ մնալ այստեղ, - նրա ձեռքը բռնելով՝ խղճահար ասացի,- եթե մնամ՝ կմոռանամ նրան, նրա գարշելի ձայնը, խնդրում եմ, խղճացեք ինձ:

-Բայց այդպես տատիդ վտանգ է սպառնում, եթե վերադառնաս՝ կփրկես նրան:

Ես հավատում էի նրա ամեն մի բառին: Իսկ իմ մեջ բառ չմնաց, տխրությունը, անհանգստությունը խառնվեցին իրար: Եթե համարձակություն ունենայի՝ կձչայի, կհայիոյեի այդ կեղտի կտորին, ով իմ կյանքը իսկական դժոխքի էր վերածել, և հանգստություն չկար անգամ այնտեղ, ուր հյուրընկալել էր ինձ ամենահոգակավոր աստվածուհիներից մեկը: Ես հնազանդվեցի: Պիտի գնայի: Այս ամենը գեղեցիկ հեքիաթ էր, որն ուր որ է պիտի ավարտվեր: Ես գրկեցի նրան ու հագիվ զսպելով արցունքներս՝ հրաժեշտ տվեցի: Կապվել էի նրան: Ոտքերս կաշում էին հատակին, ու ես չէի ուզում հեռանալ այնտեղից, որտեղ չկար թշնամուս ձայնը:

Սպասուհիները նախասրահում սպասում էին ինձ և ուղեկցեցին մինչև դուռը: Հաղեսն ըստ երևույթին արդեն վերադարձել էր տուն: Այգուց լսվում էր նրա կրքոտ ձայնը, որը կաշում էր Պերսեփոնեի մազերին ու հաճույքով բախվում սենյակի պատերին, պարզորոշ զգացվում էր նրա ձեռքերի փաղաքշանքը, երբ դիպչում էր սիրելիի անկրկնելի մարմնին: Նրանց կրքոտ համբույրները դղրդում էին պատերի արանքում, ու ես հասկացա, որ աստվածուհի լինելը գեղեցիկ հիմարություն է: Ես լքեցի Հաղեսի թագավորությունը:

Տատիս տուն վերադարձա կեսգիշերից հետո: Նա քնած էր խորը, որովհետև նրա շնչառությունը լսվում էր առաջին հարկից: Զգուշությամբ բացեցի դուռը, որպեսզի չարթնացնեմ ու նրա մահճակալի մոտ վերջապես բռնացրեցի թշնամուս, ով մութով պատրաստվում էր սպանել տատիս: Խոհանոցի

դարակից անձայն հանեցի շատ կարևոր նպատակով պահված պարանը:
Մթության մեջ մեր հայացքերն իրար բախվեցին:

-Դու սպանում ես նրան, ով սիրում է քեզ, - ասացի:

-Ես քեզ էլ եմ սպանելու: Լավ է, որ այստեղ ես, երկուսը մեկում կանեմ:

-Դու լիրք ես:

-Հիմա մեկընդմիջտ կփակեմ բերանդ:

Մենք հարձակվեցինք ու սկսեցինք քաշքշել իրար, նա մուրճով հարվածեց սրտիս, բայց ես չմեռա, ես մի քանի ապտակ հասցրի նրա դեմքին. նա թմրեց, հետո կապկպեցի նրա գարշելի մարմինը ու դուրս շարտեցի վեցերորդ հարկից: Իսկ տատս խորը քնած էր:

Տխրությունը ծորում էր մեջս, բառերը կուտակված էին, ու թանձր էր սենյակի կապտած օդը: Մարդիկ կրկնում են իրենց: Ես մարդ եմ: Ես՝ ես եմ: Քամու հետ՝ բաց պատուհանից ներս էր մտնում դատարկությունը, որը պիտի սկսվեր նոր օրվա, նոր բառերի, նոր ապրումների հետ: Բայց նրա փախչող ձայնն այլևս չէր լսվում: Ինձ հավատացնելով, որ ես մարդասպան եմ՝ հանգիստ պառկեցի քնելու: Նոր օրերս պիտի սկսվեին բանտում: Ծառ բան փոխվեց: Ես մարդ սպանեցի: Պերսեփոնեն ինձ հավատացրեց, որ ես միշտ ես եմ մնալու: Ես հաճույքով նրան սպանեցի՝ առանց ընկճվելու և վախենալու:

Առավոտյան գնացի նրա մարմինը փնտրելու: Չգտա: Դա իսկական հանելուկ էր: Ոստիկանությունում ոչ ոք չհավատաց ասածս ոչ մի բառին, և ինձ բաց թողեցին: Չկար մարմին, չկար ապացույց: Մենյակում տատիս մահճակալի մոտ ընկած էր մուրճը, իսկ պարանը մարմնի հետ անհետացել էր: Փաստն այն է, որ մենք ողջ ենք մինչ օրս: Ես չգժվեցի, որովհետև վախեցա օրերից մի օր հոգեբուժարանի պատերից լսել թշնամուս ձայնը, որն ամենաանտանելին էր աշխարհում: Ես դադարեցի լսել նրա ձայնը, որովհետև համոզեցի ինձ, որ սպանել եմ նրան: Ես դադարեցի առել նրան: Կարևորը՝ դադարեցի սպասել:

Երիտասարդ գրողների անթուղի